

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 6 czerwca 2012 roku powód A. Ward Polska spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. kwoty 72.939 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powód reprezentowany był przez radcę prawnego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że strony zawarły w dniu 12 października 2010 roku umowę o roboty budowlane, na podstawie której powód wystawił pozwanemu fakturę na kwotę 220.416 zł brutto, z której pozwany zatrzymał kaucję gwarancyjną w kwocie 72.939 zł brutto. Pozwany odebrał przedmiot umowy zgłaszając jednocześnie zastrzeżenia. Powód w wyznaczonym terminie usunął wszelkie usterki. Zgodnie z umową stron, zwrot kaucji gwarancyjnej powinien nastąpić w terminie 180 dni od dnia uzyskania pozwolenia na użytkowanie obiektu, jednakże nie później niż po upływie 240 dni od dnia dokonania odbioru końcowego, nie zawierającego zastrzeżeń. Zdaniem powoda termin zwrotu kaucji upłynął w dniu 22 stycznia 2012 roku.

Nakazem zapłaty z dnia 18 lipca 2012 roku wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygnaturze akt XV GNc 4093/12 referendarz sądowy w tutejszym Sądzie uwzględnił żądanie pozwu.

Pozwany złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, w którym zaskarżył nakaz w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa i o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych – nakaz zapłaty utracił moc zgodnie z art. 505 § 2 k.p.c.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że zawarł z powodem umowę o roboty budowlane, wskazał jednak, że powód nie przekazał stronie pozwanej przedmiotu umowy niezawierającego usterek. Pozwany podniósł również, że po dniu 12 lipca 2011 roku wystąpiły kolejne usterki, które uniemożliwiły końcowy odbiór bez zastrzeżeń.

W piśmie procesowym z dnia 11 marca 2013 roku powód wskazał, że intencją stron było rozliczenie kaucji po wydaniu przedmiotu umowy. W umowie strony przewidziały, że w przypadku sporu co do istotności usterek decydująca będzie opinia kierownika budowy. Na tej podstawie w protokole odbioru z dnia 27 maja 2011 roku kierownik budowy wyraził zgodę na wystawienie faktury. Powód kilkakrotnie informował stronę pozwaną o usunięciu usterek. Nadto przedmiot umowy został odebrany bez zastrzeżeń przez inwestora. Powód wskazał także, iż usterki powstałe po dokonaniu odbioru przedmiotu umowy mogą stanowić podstawę roszczeń z rękojmi lub gwarancji, nie uzasadniają natomiast odmowy zwrotu kaucji gwarancyjnej.

Na rozprawie w dniu 3 grudnia 2013 roku pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej stawce minimalnej ze względu na postawę pozwanego, który prowadzi do przedłużenia postępowania. Wniósł także o zasądzenie kosztów dojazdu do Sądu w wysokości określonej w spisie kosztów. Pełnomocnik powoda podtrzymał wskazane wnioski na rozprawie w dniu 19 marca 2014 roku wnosząc dodatkowo o zasądzenie kosztów postępowania mediacyjnego i kosztów dojazdu na rozprawę w wysokości określonej w spisie kosztów.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 października 2010 roku strony zawarły umowę, której przedmiotem była dostawa i montaż hali stalowej oraz wykonanie robót budowlanych zgodnie z ofertą stanowiącą załącznik do umowy. Powyższe prace miały zostać wykonane przez powoda. Pozwany zobowiązał się do zapłaty wynagrodzenia w kwocie 873.000 zł netto powiększonego o podatek od towarów i usług. Zapłata miała następować stosownie do postępu prac. Przed zakończeniem prac, pozwany miał zapłacić powodowi łącznie 95% wynagrodzenia, natomiast po zakończeniu prac powód miał wystawić fakturę VAT obejmującą 5% wynagrodzenia, tj. w wysokości 43.650 zł netto.

Wskazana faktura miała zostać wystawiona na podstawie protokołu odbioru końcowego nie zawierającego zastrzeżeń. Pozwany był uprawniony do zatrzymania powyższej kwoty jako kaucji gwarancyjnej tytułem zabezpieczenia ewentualnych roszczeń wynikających z niewykonania lub nienależytego wykonania umowy przez powoda. Kaucja gwarancyjna miała zostać zwrócona powodowi

po upływie 180 dni od dnia uzyskania pozwolenia na użytkowanie obiektu, jednakże nie później niż po upływie 240 dni od dnia dokonania odbioru końcowego przedmiotu umowy, nie zawierającego zastrzeżeń. W przypadku odmiennej opinii stron co do istotności zastrzeżeń, decydująca miała być opinia ustanowionego kierownika budowy. Odbiór końcowy miał polegać na ocenie wykonania kompletności i jakości hali i robót budowlanych oraz ich zgodności z dokumentacją projektową. Wszelkie usterki i wady zgłoszone do protokołów odbioru powód miał usuwać w terminie 14 dni od dnia dokonania odbioru (umowa na wykonanie robót budowlanych z załącznikami – k. 16-37).

W dniu 10 stycznia 2011 roku strony podpisały aneks do umowy z dnia 12 października 2010 roku ustalając termin zakończenia prac na dzień 30 marca 2011 roku oraz należne powodowi wynagrodzenie na kwotę 1.186.000 zł netto powiększoną o podatek od towarów i usług. Przed zakończeniem prac, pozwany miał zapłacić powodowi łącznie 95% wynagrodzenia, natomiast po zakończeniu prac powód miał wystawić fakturę VAT obejmującą 5% wynagrodzenia, tj. w wysokości 59.300 zł netto (aneks nr (...)) z załącznikami – k. 50-62).

Strony podpisały w dniu 27 maja 2011 roku protokół odbioru końcowego. W protokole stwierdzono, że roboty budowlane objęte przedmiotem umowy zostały zakończone oraz zostały one wykonane zgodnie z projektem i dokumentacją techniczną. Wszystkie wady i usterki powód zobowiązał się usunąć do dnia 3 czerwca 2011 roku. Usunięcie wskazanych w protokole usterek miało polegać m.in. na wyczyszczeniu oraz wykonaniu wyprawek malarskich, zamaskowaniu śrub mocujących słupy do fundamentów, poprawie styków obróbek blacharskich okien wewnątrz hali w przypadku uwag ze strony inwestora, przedłożeniu inspektorowi nadzoru dokumentów wskazujących na możliwość występowania zastoju wody oraz na dodatkowym poprawieniu prostoliniowości attyk w przypadku uwag ze strony inwestora. W protokole zamieszczono także oświadczenie kierownika budowy, który wskazał, że protokół odbioru w przypadku odmiennej opinii stron co do istotności zastrzeżeń zawartych w protokole upoważnia powoda do wystawienia faktury VAT (protokół odbioru końcowego – k. 64-68).

Inwestor nie zgłaszał zastrzeżeń co do styków obróbek blacharskich okien wewnątrz hali w związku z czym powód nie usunął wskazanych usterek (zeznania świadka R. O. – k. 169).

Powód w określonym terminie usunął pozostałe usterki wymienione w protokole odbioru (protokół z usunięcia usterek gwarancyjnych – k. 126, zeznania świadka J. B. (1) – k. 170, zeznania świadka M. G. – k. 189).

Powód przedłożył też dokument wskazujący na możliwość występowania zastoju wody (pismo z dnia 16 maja 2010 roku – k. 127-128, zeznania świadka R. O. – k. 169). Po wykonaniu umowy nastąpiło uszkodzenie dachu, co jednak było skutkiem mechanicznego przecięcia folii po zakończeniu prac budowlanych (zeznania świadka A. G. – k. 169v, zeznania świadka J. B. (1) – k. 170).

W dniu 12 lipca 2011 roku powód oraz użytkownik obiektu (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością podpisali oświadczenie, w którym stwierdzono wykonanie poprawek w przedmiocie umowy (wydruki z poczty elektronicznej pozwanego – k. 94, notatka – k. 72).

Powód w dniu 3 czerwca 2011 roku oraz w dniu 17 stycznia 2012 roku poinformował pozwanego o usunięciu usterek (wydruki z poczty elektronicznej powoda – k. 73, 124-125). Jednocześnie wezwał pozwanego do zweryfikowania wykonanych prac, jednakże wezwanie powoda pozostało bez odpowiedzi (zeznania świadka J. B. (1) – k. 170).

Wszelkie zastrzeżenia zgłoszone w późniejszym okresie nie dotyczyły prac wykonanych przez powodową spółkę. Powód ze względu na stałą współpracę stron usuwał wskazane usterki na podstawie gwarancji udzielonej pozwanemu (zeznania świadka R. O. – k. 169, zeznania świadka A. G. – k. 169v, zeznania świadka J. B. (2) – k. 170).

Pismem z dnia 20 stycznia 2012 roku oraz pismem z dnia 29 lutego 2012 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 72.939 zł w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania (wezwanie do zapłaty – k. 75).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o niezaprzeczone twierdzenia obu stron, w oparciu o dokumenty dołączone do akt sprawy, a także w oparciu o zeznania świadków.

Sąd pominął dowód z zeznań świadka W. K.. Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 3 grudnia 2013 roku pozwany został zobowiązany do wskazania, czy adres świadka jest aktualny wobec faktu, iż z twierdzeń powoda wynika, iż od roku nie jest pracownikiem pozwanej spółki oraz do wskazania aktualnego miejsca pobytu świadka w terminie tygodniowym pod rygorem pominięcia dowodu z jego zeznań. Pozwany w zakreślonym terminie nie wykonał zobowiązania Sądu, czym uniemożliwił skuteczne wezwanie świadka na rozprawę celem przeprowadzenia dowodu z jego zeznań.

Sąd pominął dowód z przesłuchania strony pozwanej. Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 3 grudnia 2013 roku Sąd wezwał na termin rozprawy w celu przesłuchania strony pozwanej prezesa zarządu Y. D. pod rygorem pominięcia tego dowodu w razie nieusprawiedliwionej nieobecności. Na rozprawie w dniu 19 marca 2014 roku za stronę pozwaną nikt się nie stawił, wobec czego przeprowadzenie wskazanego dowodu okazało się niemożliwe.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Powód swoje roszczenie wywodził umowy z zawartej w dniu 12 października 2010 roku. Umowa ta była umową o podwykonawstwo w zakresie robót budowlanych; została ona zawarta pomiędzy pozwanym będącym generalnym wykonawcą, a powodem będącym podwykonawcą.

Dochodzona pozwem kwota obejmuje część wynagrodzenia za wykonane przez powoda prace, która została zatrzymana przez stronę pozwaną jako kaucja gwarancyjna tytułem zabezpieczenia ewentualnych roszczeń wynikających z niewykonania lub nienależytego wykonania umowy przez powoda.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten na płaszczyźnie procesowej znajduje odzwierciedlenie w art. 232 zd. 1 k.p.c., w świetle którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Na powodzie spoczywał więc ciężar wykazania, że pomiędzy stronami została zawarta umowa, a powód wykonał wszystkie prace określone w tej umowie. Powód powinien wykazać także, iż wynagrodzenie w części dochodzonej pozwem jest wymagalne, tj. że upłynął okres, na który pozwany zatrzymał wskazaną kwotę jako kaucję gwarancyjną.

W niniejszej sprawie powód udowodnił zarówno fakt zawarcia z pozwanym umowy o podwykonawstwo, jak również jej treść. Umowa ta nie była kwestionowana przez stronę pozwaną, a jej ważność i skuteczność nie budziła wątpliwości Sądu. Dochodzone pozwem roszczenie obejmuje 5% wynagrodzenia za wykonane przez powoda roboty budowlane, które zostało zatrzymane przez stronę pozwaną jako kaucja gwarancyjna tytułem zabezpieczenia ewentualnych roszczeń wynikających z niewykonania lub nienależytego wykonania umowy przez powoda. Z umowy stron wynika, że wskazana część wynagrodzenia miała stać się wymagalna po upływie 180 dni od dnia uzyskania pozwolenia na użytkowanie obiektu, jednakże nie później niż po upływie 240 dni od dnia dokonania odbioru końcowego przedmiotu umowy, nie zawierającego zastrzeżeń.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że strony w umowie postanowiły, iż w przypadku odmiennej opinii stron co do istotności zastrzeżeń, decydująca miała być opinia ustanowionego kierownika budowy. Strony podpisały w dniu 27 maja 2011 roku protokół odbioru końcowego, w którym stwierdzono, że roboty budowlane objęte przedmiotem umowy zostały zakończone oraz zostały one wykonane zgodnie z projektem i dokumentacją techniczną. W protokole zgłoszono co prawda zastrzeżenia, jednakże zamieszczono także oświadczenie kierownika budowy, który wskazał, że protokół odbioru w przypadku odmiennej opinii stron co do istotności zastrzeżeń zawartych w protokole upoważnia

powoda do wystawienia faktury VAT. Tym samym zastrzeżenia zgłoszone przez stronę pozwaną w dniu 27 maja 2011 roku zostały uznane przez kierownika budowy za nieistotne. Od tego dnia termin 240 dni dla wymagalności kwoty dochodzonej pozwem rozpoczął bieg. Powyższy zapis umowy świadczy bowiem o tym, że nie każde usterki zgłoszone do protokołu stanowiły przeszkodę dla rozpoczęcia biegu wskazanego terminu. W przeciwnym wypadku pozwany posiadałby prawo zgłaszania jakichkolwiek usterek, co uniemożliwiłoby skuteczne dochodzenie przez powoda należnego mu wynagrodzenia. Skoro kierownik budowy miał prawo rozstrzygnąć, czy wskazane przez pozwanego usterki są istotne, a tym samym czy powód może wystawić po ich zgłoszeniu fakturę VAT, czy też powinien wcześniej usunąć wskazane w protokole usterki, oświadczenie stron zamieszczone w umowie co do odbioru bez zastrzeżeń należy rozumieć jako odbiór bez zastrzeżeń, których – w ocenie kierownika budowy - istnienie uniemożliwiało wystawienie faktury VAT. Zgodnie bowiem z art. 65 § 1 k.c., oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. W myśl § 2 tego artykułu, w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu.

Niezależnie od powyższego, w ocenie Sądu przedmiot umowy został odebrany przez stronę pozwaną w dniu 27 maja 2011 roku, a wszelkie usterki będące przedmiotem zastrzeżeń wymienionych w protokole odbioru z dnia 27 maja 2011 roku zostały przez powoda usunięte. Usterki te zostały usunięte do dnia 3 czerwca 2011 roku. Powyższe wynika w szczególności z protokołu usunięcia usterek gwarancyjnych oraz z zeznań świadków J. B. (1) i M. G.. Co do zastrzeżeń dotyczących styków obróbek blacharskich okien wewnątrz hali, powód nie miał obowiązku dokonywać poprawek w tym zakresie, jako że inwestor nie zgłaszał zastrzeżeń w tym przedmiocie. Usunięcie wszelkich usterek znalazło potwierdzenie także w notatce, która została podpisana w dniu 12 lipca 2011 roku przez powoda oraz przez użytkownika obiektu (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością. W notatce tej stwierdzono wykonanie poprawek w przedmiocie umowy. Następnie, po usunięciu usterek, powód w dniu 3 czerwca 2011 roku oraz w dniu 17 stycznia 2012 roku poinformował pozwanego o dokonanych czynnościach. W tym stanie rzeczy, skoro powód zgłosił zakończenie robót budowlanych, w tym usunięcie wymienionych w protokole usterek, pozwany obowiązany był dokonać ich odbioru (art. 654 k.c.). Pozwany uchylając się od tego obowiązku, nie reagując na wezwanie powoda z dnia 3 czerwca 2011 roku dopuścił się w zwłoki w wykonaniu wskazanego obowiązku. W takiej sytuacji skutki bezczynności strony pozwanej nie mogą obciążać powoda. W przeciwnym wypadku powód pomimo usunięcia wszelkich usterek i zgłoszenia przedmiotu umowy zostałby pozbawiony możliwości uzyskania należnego mu wynagrodzenia.

Niezasadny jest także zarzut pozwanego co do usterki polegającej na uszkodzeniu dachu. Uszkodzenie to powstało wskutek mechanicznego przecięcia folii po zakończeniu prac budowlanych. Tym samym nie pozostaje ono w związku z pracami powoda, a więc również usunięcie tego uszkodzenia nie stanowi obowiązku strony powodowej.

Powód udowodnił zatem fakt wykonania zleconych mu prac budowlanych oraz wysokość należnego z tego tytułu wynagrodzenia. Wykazał więc zasadność swojego żądania, tj. zapłaty wynagrodzenia za wykonane prace. Obowiązkiem pozwanego było zatem dokonanie zapłaty na rzecz powoda kwoty 72.939 zł.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Chwilę, w której dłużnik dopuszcza się opóźnienia, określić należy na podstawie art. 476 k.c. Zgodnie z tym przepisem dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. W niniejszej sprawie odbiór prac nastąpił w dniu 27 maja 2011 roku, a usterki zgłoszone przez pozwanego zostały uznane przez kierownika budowy za nieistotne, co z kolei stanowiło upoważnienie dla powoda do wystawienia faktury VAT. Żądanie zasądzenia odsetek od dnia 23 stycznia 2012 roku należy zatem uznać za zasadne.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z wynikiem sporu. Powód wygrał sprawę w całości. Na koszty procesu poniesione przez powoda, tj. 8.487,94 zł, składa się opłata od pozwu w kwocie 3.647 zł ustalona na

podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594, j.t. ze zm.) oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda ustalone na kwotę 3.600 zł na podstawie § 6 pkt 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) wraz z kwotą 17 zł kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, a także zwrot kosztów mediacji w wysokości 707,25 zł (k. 185-186) i kosztów dojazdu do Sądu w łącznej wysokości 516,69 zł. Pełnomocnik powoda oświadczył, że na rozprawę w dniu 3 grudnia 2013 roku przyjechał samochodem osobowym M. (...) o pojemności silnika 1,6 dm³, samochód pali 8 litrów na 100 km w cenie 4,76 zł za litr, natomiast na rozprawę w dniu 19 marca 2014 roku przyjechał samochodem osobowym K. o pojemności silnika 1,4 dm³, samochód pali 7,3 litrów na 100 km w cenie 4,56 zł za litr. Sąd jednocześnie nie znalazł podstaw, aby zasądzić dwukrotną stawkę minimalną wynagrodzenia pełnomocnika. Sprawa nie była skomplikowana pod względem faktycznym lub prawnym, jak również nie wymagała nakładu ponadprzeciętnego pracy.